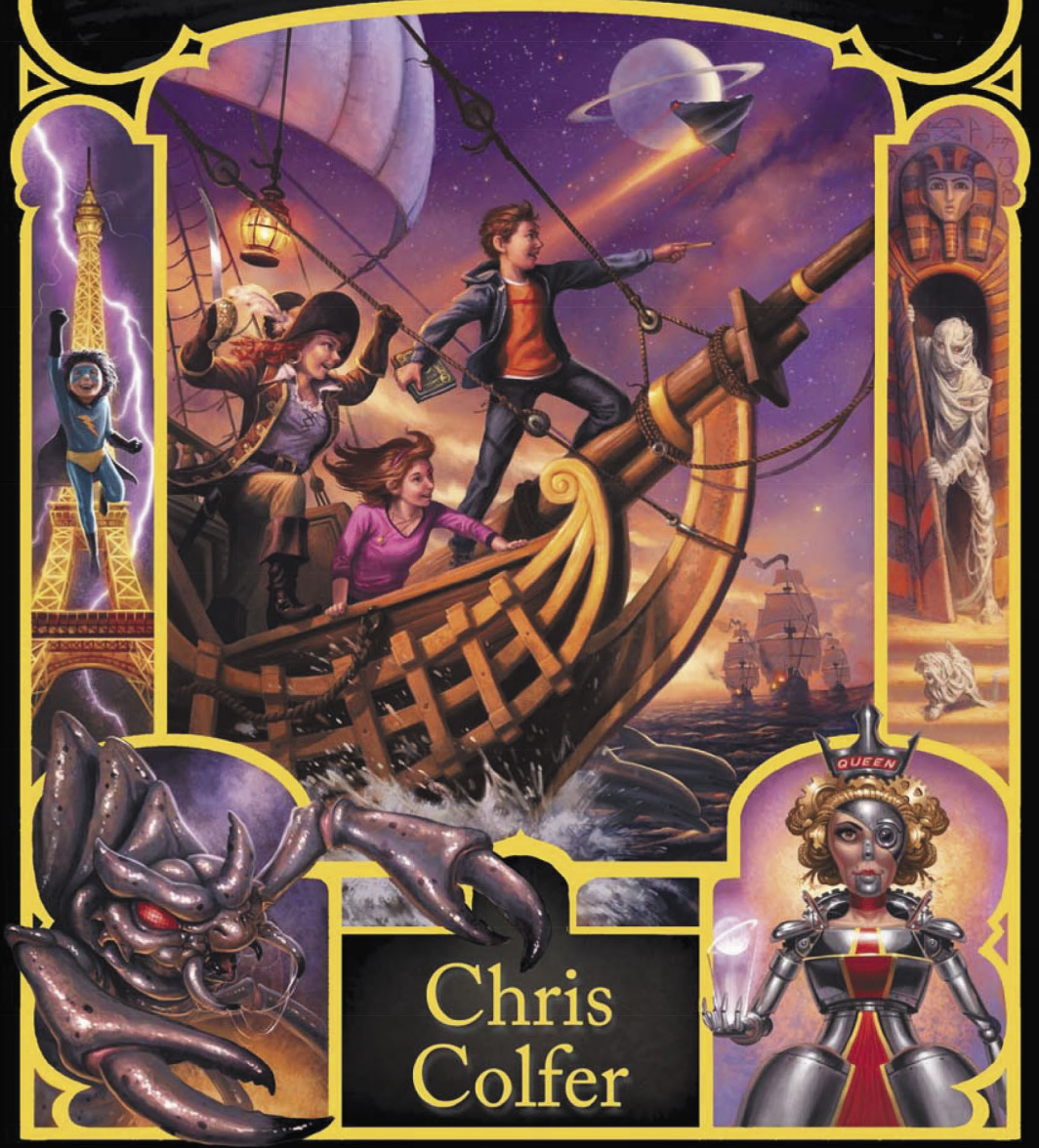

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Krajina príbehov

AUTOROVA ODYSEA

Chris
Colfer

Krajina príbehov 5

Autorova odysea

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Chris Colfer

Krajina príbehov 5 – Autorova odysea – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Krajina príbehov

AUTOROVA ODYSEA

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Copyright © 2016 by Christopher Colfer
Jacket and interior art copyright © 2016 by Brandon Dorman
Slovenské vydanie © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019
Translation © Marína Gálisová, 2019

ISBN 978-80-566-0992-7

*Venujem Willovi za to,
že ho počas písania môžem otravovať
interaktívnymi hrami typu:
Ako sa to píše? Čo je vtipnejšie?
Pochopil by toto desaťročný čitateľ?
Vďaka, si moja tajná zbraň.*

„Spisovateľ je celý svet uväznený v jednej bytosti.“

Victor Hugo

PROLÓG

OBLÚBENÝ ŽIAK

Školský okrskok v mestečku Willow Crest neľutoval nijaké výdavky, keď odprevádzal do dôchodku obľúbenú riaditeľku školy. Spoločenskú sálu vyzdobili tak elegantne, že tam nezostalo ani stopy po dôchodcovskom bingu z predchádzajúceho večera. Na stoloch žiarili čipkované obrusy, zdobili ich naranžované kvety a dokonca aj sviečky – na baterky. Pozlátené taniere a strieborné príbory čakali na každého hosta, aj keď nie každý hosť vedel, čo si s toľkými nožmi a vidličkami počať.

Učítelia, poradcovia, školníci, školské kuchárky aj bývalí študenti sa prišli húfne rozlúčiť s riaditeľkou a zaželať jej príjemnú jeseň života. Popravde to bola jedna z najsnobskejších akcií, na

akých sa kedy zúčastnili. No keď sa žena, na ktorej počesť rozlúčku zorganizovali, poobzerala po tvárach hostí, pripadala si skôr ako na pohrebe.

Čerstvo vymenovaný predseda školského okrsku poklopkal lyžičkou po pohári so šampanským a všetko stíchlo.

„Smiem vás poprosiť o pozornosť?“ povedal do mikrofónu. „Všetkým prajem dobrý večer, som doktor Brian Mitchell. Ako už viete, zišli sme sa tu, aby sme vzdali hold jednej z najlepších pedagogičiek, aké náš okrsk mal tú česť zamestnávať. Pani Evelyn Petersovej!“

Nasledoval srdečný potlesk a na pani Petersovú okamžite zasvietil reflektor – sedela hneď vedľa doktora Mitchella. Usmiala sa, zamávala prítomným, no v duchu ľutovala, že sa sem vôbec dala dotiahnuť. Odjakživa bola v rozpakoch pri lichotení a chválach, najmä od kolegov, a dnes večer ich mala pred sebou určite dosť.

„Poprosili ma, aby som o pani Petersovej povedal pár slov, a to nie je maličkosť,“ pokračoval Mitchell. „Je totiž úplne jedno, čo poviem – namiesto toho, aby si moju chválu vzala k srdcu, bude v mojom prejave hľadať štylistické chyby.“

Hostia sa zasmiali a pani Petersová skryla chichot do obrúska. Každý, kto ju poznal, vedel, že predseda hovorí pravdu.

„Je ľahké povedať, že niekto svoju prácu vykonáva dobre. Ale Evelyn Petersová je niečo viac – je to úžasná učiteľka,“ vyhlásil Mitchell. „Pred takmer tromi desaťročiami, dávno predtým, než sa stala riaditeľkou školy, sedel som v šiestej triede na základnej škole ako jej žiak. Kým som ju spoznal, prežíval som ťažké detstvo. Už ako desaťročný som mal oboch rodičov vo väzení a putoval som od jedných pestúnov k druhým. Keď som prišiel do triedy pani Petersovej, sotva som vedel čítať. A čo bolo potom? Na konci školského roka som čítal diela Dickensa a Melvilla. Vďaka nej!“

Hostia zatlieskali a pani Petersovú obľial rumenec. Musela uznať, že veľa z týchto ľudí prežilo – alebo videlo zblízka – veľmi podobný príbeh.

„Spočiatku sme spolu nevychádzali najlepšie,“ pokýval hlavou Mitchell. „Bola totiž prísna, oveľa prísnejšia než iní. Dávala mi domáce úlohy navyše, nútila ma zostávať po škole a čítať pred ňou nahlas. Raz už som toho mal plné zuby a vyhrážal som sa jej, že ak s tým ‚mimoriadnym prístupom‘ neprestane, postriekam jej dom farebnými sprejmi. Na druhý deň mi dala do ruky sprejovú farbu, kartičku so svojou adresou a povedala: ‚Napíš tam, čo chceš, len nech je to gramaticky správne.‘“

Sálou otriasla salva smiechu. Hostia pozerali na pani Petersovú, či je to pravda, a ona ostýchavo prikyvovala.

„Pani Petersová ma naučila oveľa viac, než iba čítať,“ rozcítil sa Mitchell – už sa mu lámal hlas. „Naučila ma, aký dôležitý je súcit a trpezlivosť. Bola to jediná učiteľka, ktorej záležalo rovnako na mne, ako na mojich známkach. Pomohla mi, aby som sa začal z nových poznatkov tešiť – a inšpirovala ma, aby som sa stal učiteľom. S veľkou ľútosťou sme prijali skutočnosť, že odchádza do dôchodku. A všetci vieme, že keby namiesto toho požiadala o miesto okrskovej predsedníčky, nikdy by som sa na ten post nebol dostal ja.“

Pani Petersová si poutierala okuliare, aby zamaskovala, že jej do očí vbehli slzy. Nebyť tohto stretnutia, azda by si ani neuvedomila, ako hlboko ovplyvnila množstvo mladých ľudí.

„Teraz si, prosím, pripime na jej zdravie,“ vyzval všetkých Mitchell a zdvihol pohár. „Pripíjaj Evelyn Petersovej a ďakujem jej, že nás všetkých učila. Budete nám v školskom okrsku vo Willow Creste veľmi chýbať.“

Všetci v miestnosti pozdvihli poháre a pripili na počesť Evelyn Petersovej. Keď doznelo cinkanie skla, pani Petersová si vzala mikrofón a opätovala prípitok.

„Ak máte ešte chvíľku trpezlivosť, poviem vám tiež pár slov,“ odkašlala si. „Aj môj nebohý manžel bol učiteľ a dal mi najlepšiu radu, akú môže dať jeden pedagóg druhému. Teraz by som ju chcela posunúť vám – pre prípad, že by som na to už neskôr nemala príležitosť.“

Všetci boli odrazu samé ucho – najmä učiteľia.

„My, ktorí vyučujeme, by sme nemali formovať žiakov tak, aby z nich boli ľudia podľa našich prianí. Formujme ich, aby z nich vyrástli ľudia, akými sa túžia stať. Pamätajte, že povzbudenie, ktoré poskytujeme deťom, je možno to jediné, aké kedy počujú – preto ním nešetrite. Po dvadsiatich piatich rokoch vyučovania a krátkom období na riaditeľskej stoličke vás totiž môžem ubezpečiť, že môj manžel mal absolútnu pravdu. A keďže už nič lepšie ako toto vás naučiť neviem, naposledy vám poviem: je koniec hodiny.“

Záver jej prejavu všetci odmenili potleskom postojačky. Po chvíli aplauzu už pani Petersová gestami prosila hostí, aby sa posadili, ale oni tleskali a jasali ešte hlasnejšie. Svetlá sa stlmili, spod stropu sa spustila obrazovka. Pán Mitchell aj pani Petersová si znovu sadli a pozerali, ako sa na displeji premietajú skupinové fotografie tried, ktoré učila: začalo sa to prvými šiestakmi spreď takmer tridsiatich rokov. Bývalí študenti, ktorí sedeli v miestnosti, sa smiali na tom, ako vyzerali v jedenástich či dvanástich rokoch, na nemoderných účesoch a oblečení. A každý si všimol, že pani Petersová sa za tie desaťročia takmer nezmenila. Na každom zábere mala úplne rovnaké vlasy, okuliare aj kvetované šaty. Ako by čas nechal pani Petersovú nedotknutú a prúdil iba okolo nej.

Fotografie ju dojali ešte viac než prejav pána Mitchella. Mala pocit, akoby jej pred očami preletel celý rodinný album. Pamätala si totiž meno každej tváre, ktorú zazrela. Väčšinu žiakov stále osobne poznala alebo o nich aspoň vedela, ale bolo tam aj pár jednotlivcov, s ktorými úplne stratila kontakt. Zabolelo ju, že

kedysi k nim mala tak blízko, ale teraz, keď sú dospelí, akoby zmizli z jej života.

Nikdy nemala vlastné deti, jej žiaci boli jej srdcu najmilší. Len dúfala, že sú dnes všetci šťastní a zdraví, nech už sú kdekoľvek. A odkedy im nemohla dávať láskyplné rady zblízka, aspoň dúfala, že im ich poskytne niekto iný.

„Evelyn?“ šepol Brian Mitchell.

Pani Petersová sa mykla – ťažko si zvykala, že ju bývalý žiak volá krstným menom, hoci je to aj predseda školského okrsku.

„Áno?“ spýtala sa.

„Mali ste niekedy medzi žiakmi oblúbenca? Alebo oblúbenkyňu?“ položartom sa spýtal. „Viem, že učiteľ by mal byť objektívny, ale predsa len, zapamätali ste si nejaké mimoriadne dieťa? Teda, samozrejme, okrem mňa...“

Pani Petersovej taká otázka dosiaľ nikdy nezišla na um. Jej rukami prešlo vyše päťsto žiakov a každého si pamätala z iných dôvodov, ale vybrať si medzi nimi jednu či jedného? To pre ňu skrátka nikdy nebola prioritou.

„Isteže mi niektorí sadli viac než iní,“ usmiala sa, „ale oblúbenčov som nemala. To by som ich totiž musela posudzovať, a ja sa nazdávam, že posudzovať dieťa je, ako kritizovať nedokončené umelecké dielo. Každé dieťa vstupuje do triedy s vlastnými prekážkami, ktoré musí prekonať – a týkajú sa učenia alebo správania. Učiteľ má tieto ťažkosti objaviť a pomôcť deťom, aby ich zvládli. Ale nikdy nesmie nikoho ponižovať.“

Brian Mitchell o tom doteraz takto neuvažoval. Ešte aj ako dospelý zistil, že o pani Petersovej nevie všetko.

„Fíha, som síce šéf okrsku, ale tuším som stále vaším žiačikom,“ poznamenal.

„Ach jaj,“ zasmiala sa pani Petersová. „V škole života sme žiakmi všetci a navždy.“

Hoci na otázku o obľúbencoch dala diplomatickú odpoveď, o chvíľu si uvedomila, že asi nebola úplne výstižná. Na displeji sa totiž zjavila fotka jej posledných šiestakov, ktorých učila pred tromi rokmi. Obzerala si tváre bývalých žiakov a zastala pri dvadsiročných dvojčatách – Alex a Connerovi Baileyovcoch.

Alex mala vo vlasoch ružovú stužku a pri srdci si držala knihy. Usmievala sa od ucha k uchu, pretože bola v škole, kam chodila nesmierne rada. Zato jej brat mal ospalé oči a pootvorené ústa. Vyzeral, akoby sa práve prebudil z driemot a netušil, že ho pri tom fotia.

Pani Petersová sa zasmiala – vyzerali presne tak, ako si ich pamätala, a práve ten obrázok jej pripomenul, ako jej tí dvaja chýbajú.

Baileyovci neočakávane odišli zo školy krátko predtým, ako sa s nimi pani Petersová stihla rozlúčiť. Alex sa uprostred siedmeho ročníka odsťahovala k starkej do Vermontu a počas ďalšieho školského roka za ňou odišiel aj Conner. Hoci ich mama zostala bývať vo Willow Creste, pani Petersovú ubezpečovala, že deťom je u starkej najlepšie.

Ak si to pani Petersová správne pamätala, tak Alex prestúpila do výberovej školy pre mimoriadne nadané deti. Prečo tam však vzali aj Connera? To bola pre pani Petersovú stále záhada.

Rok pred presťahovaním Conner vyparatil niečo neuveriteľné: počas školského výletu v Európe jednoducho utiekol. A nie sám, ale so spolužiačkou Bree Campbellovou. Takýto výčin nebol ani pre jedného z nich typický, dovtedy mali zo správania dobrú známku. Keby bol Conner zostal v škole, ktorú viedla pani Petersová, nevyhol by sa trestu – ktorý si zlizla Bree. Lenže pani Petersová si nemyslela, že by bol až taký prísny, aby to stálo za presťahovanie sa do Vermontu.

Celá situácia ju doteraz trápila a pripadala jej dosť podozrivá. Conner len krátko predtým objavil v sebe spisovateľský talent

a úplne po prvý raz v škole v niečom vynikal. Nech už bol teraz kdekoľvek, bývalá riaditeľka len dúfala, že si našiel niekoho, kto ho povzbudí a posunie ďalej. Nič na svete ju tak nerozčuľovalo, ako keď žiak premárnil svoje nadanie.

Séria fotografií zhasla, na stoly priniesli dezert. Odznelo ešte zo desať lichotivých prejavov od bývalých kolegov a žiakov a večer sa pomaly chýlil ku koncu.

Pani Petersová si do auta naložila ďakovné kartičky a za náruč kvetov. Tešila sa na pokojný večer v tichu domova, po toľkých citových výlevoch si potrebovala vydýchnuť. Cestou domov sa nevedomky vybrala popri základnej škole – a tam dupla na brzdy. Školská budova jej pripomenula, že musí absolvovať ešte jednu rozlúčku.

Pohrabala sa vo svojej veľkej kabelke a našla v nej kľúč od svojej šiestackej triedy. Našťastie doteraz nezmenili zámky a do šiestej bé sa dostala bez ťažkostí. Očakávala vlnu nostalgie, ale napokon to dopadlo inak – triedu nespoznávala.

Lavice neboli v radoch, ale v skupinkách. Police, kedysi plné slovníkov a encyklopédií, dnes obsadili notebooky a tablety. Plagáty svetovo uznávaných spisovateľov a vedcov vystriedali fotografie celebrit s obľúbenými knihami – a pani Petersová si nebola istá, či tie knihy dotyčné hviezdy šoubiznisu vôbec čítali.

Mala pocit ako herečka, ktorá vstúpi na cudzie javisko. Neverila vlastným očiam – všetko sa za taký krátky čas zmenilo! Ako-by tu nikdy neučila! Niečo jej hovoril iba učiteľský stôl, stále na tom istom mieste, kde stál dvadsaťpäť rokov ten jej. Sadla si zaň a trochu dojata, trochu trpká sa obzerala.

Dúfala, že nové zariadenie nenaznačuje nič vážnejšie ako to, že nová učiteľka má iný vkus. Dúfala, že v tejto triede sa stále odovzdávajú jej hodnoty a zásady. Dúfala, že moderné technológie v učení pomáhajú, a nie naopak. A predovšetkým dúfala, že novej učiteľke na deťoch záleží tak, ako na nich záležalo jej.

Kým sa stihla ponoriť do depresie, pripomenula si, že by zrejme mala horší pocit, keby tu neobjavila nijakú zmenu. Napokon, aj vďaka učiteľkám, ako je ona, sa súčasná generácia môže tak hladko zvítať s budúcnosťou.

A presne tak ako všetci pedagógovia pred ňou aj ona teraz mohla urobiť jediné: odovzdať žezlo ďalším. Len nečakala, že lúčenie bude také náročné.

„Zbohom, trieda,“ zašepkala. „Bude mi chýbať to, čo som tu vyučovala, ale najviac mi bude ľúto za tým, čo som sa tu naučila.“

Keď už vstala od stola, že odíde, po triede zadul zvláštny vietor. Z políc zlietlo pár papierov, uprostred miestnosti sa z nich vytvorilo miniatúrne tornádo. Tmu presvetlil blesk, ako keby sa na strope rozpútala búrka, a pani Petersová od ľaku skočila pod stôl.

Opatrne odtiaľ vykukla a zbadala dva páry nôh – objavili sa z ničoho nič! Jedny obuté v teniskách, druhé v ligotavých črievičkách.

„Fíha, vyzerá to tu inak, ako keď sme boli šiestaci,“ ozval sa známy hlas mladého muža. „Človeče, prečo teraz môžu mať v škole počítače? Nám to zakazovali! Keby sme ich mohli mať aj vtedy, asi by som nebol na hodinách stále zaspával.“

„Nuž, nová doba,“ odpovedal mu druhý známy hlas – patrilo mladej žene. „Onedlho sa asi úplne prestanú stavať školy. Každé dieťa pripoja k nejakému zariadeniu a budú ho učiť doma. Vieš si predstaviť niečo horšie?“

„Uf, radšej riešme tie krízy, ktoré sú už tu,“ zamrmlal mladý muž. „Ty prehľadaj stoly s počítačmi, ja sa pozriem do registračky. Niekde tu tie moje poviedky musia byť.“

Nohy sa rozbehli do opačných kútov triedy. Pani Petersová vedela, že tie dva hlasy už nespočetnekrát počula, ale nevedela si k nim priradiť tváre.

„Ak ich nemala v bývalom kabinete, tak prečo by mali byť tu?“ spýtala sa mladá žena.

„Je to posledné miesto, kam sme sa ešte nedívali,“ odvetil mladý muž. „Učitelia sú sentimentálni, čo ak ich vložila do nejakej časovej kapsuly? Chcem skontrolovať všetko ostatné, ešte kým sa jej vlámeme do domu.“

Pani Petersová už nevydržala to napätie. Pomaly sa zdvihla a nazrela ponad stôl. A keď tých dvoch spoznala, neovládla sa – nahlas zhíkla.

„Baileyovci!“ zvolala. Odkedy dvojčatá videla naposledy, veľmi vyrástli, najmä Alex. Pani Petersová neveriaco pozerala na jej krásne dlhé šaty – mali farbu oblohy a pri pohybe iskrili, akoby ich utkali v rozprávke.

A čo tí dvaja? Pohľadom na svoju bývalú učiteľku neboli o nič menej prevapení.

„Hm... no... dobrý večer, pani učiteľka!“ zvolala Alex a nervózne sa zasmiala. „Dávno sme sa nevideli.“

„Pani riaditeľka?“ hlesol Conner. „Čo tu robíte – takto neskoro večer?“

Pani Petersová si prekřížila ruky na hrudi a zamračila sa na nich ponad okuliare.

„Chystala som sa vám položiť tú istú otázku,“ vyhlásila. „Ako ste sa dostali dnu bez kľúča? Odkiaľ sa vzal ten vietor a blesk? A čo to stvárate? Má to byť nejaký nepekný žartík?“

Dvojčatá na seba mlčky pozreli, ani jedno nevedelo odpovedať. Conner nedostal lepší nápad, ako poskakovať po triede a mávať rukami.

„Pani učiteľka! Toto nie je skutočnosť! Toto sa vám len snííííva!“ zaspieval. „Večerali ste nejaké pokazené suši a teraz sa vám prsnila nočná mora o bývalých žiakoch! Odíďte z triedy, kým sa nepremeníme na obrovské školské pomôcky!“

Pani Petersová ho prebodla pohľadom. Takto naivne sa ju pokúša oklamať! A milý Conner okamžite zastal a pripažil.

„Pán Bailey, ja som dokonale príčetná a viem, čo je pravda a čo sen,“ vyhlásila. „Očakávam vysvetlenie, prečo ste vtrhli do tejto triedy. Alebo mám zavolať políciu?“

Vysvetľovanie záhad obyvateľom tohto sveta by už malo byť pre dvojčatá hračkou, lenže teraz, keď sa ocitli v bývalej triede, zoči-voči bývalej učiteľke, akoby mali znovu dvanásť rokov. Pani Petersovej nikto nedokázal klamať – lenže pravde by v nijakom prípade neuverila.

„No, aj by sme vám to vysvetlili, ale je to strašitánsky dlhý príbeh,“ začala Alex.

„Vyštudovala som anglickú literatúru, mám rada dlhé príbehy,“ odsekla pani Petersová.

Prísny výraz sa jej však vzápätí vytratil z tváre. Pozerala raz na Alex, raz na Connera a neverila vlastným očiam. Mala pocit, že pravdu uhádla aj sama, len jej logické uvažovanie sa ešte trochu vzpieralo.

„Počkajte,“ nadýchla sa. „Má to niečo spoločné s... s rozprávkovým svetom?“

Dvojčatám naraz klesli sánky. Toto z jej úst v nijakom prípade neočakávali. Bolo to, ako keby hrali vo filme a náhodou z neho niekto vystrihol kľúčovú scénu.

„No... správne,“ prikývol Conner. „Na jednotku.“

Alex ho poctila pohoršeným pohľadom – bola si istá, že pred ňou niečo zatajil.

„Conner? Ty si povedal pani Petersovej o rozprávkovom svete?“

„Isteže nie!“ zvolal brat. „Asi jej to povedala mama! Musela jej nejako vysvetliť, prečo sme odišli!“

Obaja sa pohľadmi vrátili k bývalej učiteľke a uvideli na jej tvári výraz, aký sa tam asi ešte nikdy nevyskytol: vyvalené žiariace oči, úsmev ako slniečko, dlane na ústach. Čerstvá dôchodkyňa vyzerala ako nadšené dievčatko.

„No nech ma porantá,“ vydýchla. „Po toľkých rokoch sa konečne dozvedám, že je to skutočnosť... nemôžem vám ani opísať, koľko som si lámala hlavu, či to bol sen alebo nejaká halucinácia. Lenže vy ste sa tu teraz objavili presne tak ako vtedy ona... a Alex má aj úplne rovnaké šaty...“

Dvojčatá už vôbec nič nechápali.

„Ako to myslíte? Čo je skutočnosť?“ spýtal sa Conner.

„O kom to hovoríte?“ pridala sa Alex.

„Keď som bola malá, dostala som zápal pľúc a musela som ležať v nemocnici,“ odvetila pani Petersová. „Raz neskoro večer, keď mali sestričky prácu s inými pacientmi, objavila sa v mojej izbe veľmi milá žena. Mala šaty presne ako teraz Alex. Učesala ma, čítala mi rozprávky a ja som sa hneď cítila lepšie. Vravela som si, že je to asi anjel. Keď odchádzala, prosila som ju, aby mi prezradila, kto je. Odpovedala, že je Kmotrička víla a žije v rozprávkovom svete.“

Dvojčatá neverili vlastným ušiam. Túto starú paniu poznali už roky a nemali najmenšieho tušenia, že vie niečo o rozprávkovom svete.

„Fíha... svety sú fakt malé...“ zamrmal Conner.

„Tá žena bola naša starká,“ usmiala sa Alex. „Ona aj ďalšie víly putovali po tomto svete a čítali rozprávky smutným deťom. Starká tvrdila, že tie rozprávky dodávali deťom nádej.“

Pani Petersová sa posadila na stôl a položila si ruku na srdce.

„Mala pravdu,“ prikývla. „Keď som vyzdravela, stala sa zo mňa malá knihomoľka. Rozprávky som hltala celé detstvo. Aj preto som sa stala učiteľkou, aby som mohla príbehy podávať ďalej.“

„Nemožné!“ krútil hlavou Conner. „Tak preto sme museli písať čitateľské denníky a slohové práce o prečítaných rozprávkach? To je mega!“

„Conner! Vieš, ako mi to slovo driape uši!“ vyhrešila ho Alex.

„Súhlasím s mladým pánom Baileyom, je to mega,“ zasmiala sa

pani Petersová. „Spisovné výrazy totiž nedokážu vyjadriť, aká som vďačná, že konečne poznám pravdu. Takže vy dvaja ste nežili vo Vermonete, ale so svojou starkou v rozprávkovom svete! To vysvetľuje, prečo ste sa presťahovali tak náhle a prečo o tom vaša mama tak zahmlievala. Mimochodom, už som si takmer istá, že to má niečo spoločné aj s útekom mladého pána Baileyho počas školského výletu v Európe.“

„Je to tak,“ previnilo sklopil oči Conner. „Ale aspoň viete, že nie som žiadny mladistvý kriminálnik!“

„A čo vaša starká? Ako sa má?“ spýtala sa pani Petersová.

Tak šťastne jej žiarili oči, že dvojčatá nemali srdce povedať jej pravdu. Ale čo im zostávalo?

„No, starká asi tak pred rokom umrela,“ vzdychla Alex.

„Hej, ale krátko predtým zabila draka!“ pochválil sa Conner.

„No to je ďalší dlhý príbeh a vyplýva z neho more ďalších dlhých príbehov. Verte mi, že keď sa raz niekto pustí do nášho životopisu, poriadne sa zapotí. A teraz ani nemáme čas na vysvetľovanie. Vlastne sme sem prišli hľadať niečo veľmi dôležité.“

„A čo také?“ pozrela naňho pani Petersová.

„Pamätáte si, ako ste si do fascikla odkladali moje poviedky? Aby som ich mal, keď začnem posilať prihlášky na vysoké školy. Neviete, kde sú?“ spýtal sa jej.

„Pán Bailey! Vy nemáte kópie?“ zhĺkla.

„Nie, písal som ich všetky rukou,“ pokrčil plecami Conner.

„Dost som sa narobil už pri origináloch, nevládal som ich ešte aj prepisovať.“

„Nuž, ak sa rozhodnete byť spisovateľom, musíte sa naučiť lepšie si uchovávať svoje diela, lebo inak...“

„Hej, hej, učím sa na vlastných chybách,“ mrzuto jej skočil do reči Conner. „Pozrite, v rozprávkovom svete sa stalo niečo strašné a moje príbehy by nám teraz veľmi pomohli.“

